

Een Keuze.

En haar zenuwriempelig gezichtje, rood bebloord door den hellen lichtval, scheen haar stil verdriet uit, en pinkelend uit haar oogen kwam de angst, alleen te worden gelaten met Loo, aan wien ze niets had, en dien ze niet begreep.

Riek, al was ze in haar blijheids-stemming, bemerkte het wel. Heerlijk was haar die stilte eerst geweest, waarin ze kalm kon dóórdenken, in één gedachtenloop, over Roel, en haar herinnerinkjes nog eens leven. Maar eindelijk toch woog dat zwijgen op haar, lasten-zwaar. En moeder schildte steeds, starend naar de aardappelen, die in haar handen ómrolden.

Ze klaagde nooit tegen Riek, die toch wel raadde, dat ze veel verdriet had om Loo. O, ze droeg het zoo goed. En was altijd nog zoo vriendelijk voor hem. Dat goede kleine moedertje, dat alle dagen nog zoo werkte. Jaren deed ze 't al. Dáárdoor was ze ver-rimpeld, ingeschrompeld, dat ze veel kleiner scheen dan vroeger. Krom liep ze, maar steeds bleef ze even vlug; en altijd bij de hand, als er wat te verdienen viel.

Loo was ingedommeld over zijn boek.

Moeders laatste aardappel was sputterend in den pot geklokt, vergeefs had ze woelend tusschen de kronkelende schillen gewriemeld; was opgestaan, om die weg te doen, den pot in de kast te zetten.

Toen, haar werk bijna klaar, door de stilte moe-slaperig, was Riek óók opgestaan, en na zacht-vriendelijken nachtzoen naar haar slaap-kamertje gegaan.

III.

Ze zat dan van middag eens heerlijk. Dat waren van die enkele daagjes in 't jaar, waar ze zoo sterk naar verlangen kon. 't Gebeurde zoo zelden: vacantie had ze niet op 't atelier. Slechts als 't feestdag was voor haar Roomschen patroon, kon zij thuis blijven. Al weken had zij haar gedachten op dien Dinsdagmiddag gericht gehouden. En van-morgen, bij het wakker worden, had het al met vollen stroom haar denken overgoten: vrij zijn, den geheelen dag thuis. Het was wel jammer, dat moeder nu juist niet thuis kon blijven: ze hadden samen zoo gezellig kunnen zitten.

XL. Elseviers No. 8.

Langer dan anders was ze languit gestrekt blijven liggen op haar bed, luisterend naar het doffe gestap van voorbijgangers, het rommelen van komenden trein en 't zware basgetoet van een stoomboot in de verte. 't Klonk haar alles zoo geheel anders dan gewoonlijk: ze kon er nu zoo lekker van genieten.

In haar feeststemming had ze den geheelen morgen verder haar werk gedaan; met blij-zacht liedjes-gezang vlugger zich reppend, nadat moeder vertrokken was.

Nu zat ze dan. Brieven van Roel had ze uit haar kastje genomen.

Kalmpjes strooide ze met glimmend suikerlepeltje een gutsje van suikertjes in haar kopje, goot toen, uiterst oplettend, omdat het zoo leuk was, dat klein-innige gedoe kalmpjes in je eentje zelf te werken, wit-geel plompje melk klokkend daarop, en kletterend klaterde er de breede geelglanzige theestraal op. „Zoo. Niet te vol. Nu roeren.”

Nu zou ze van middag eens heerlijk al Roels brieven nagaan. Ze waren allemaal zoo mooi, ze wist heusch niet, welke de mooiste was. Die eerste had hij op de boot geschreven, daar stond zooveel van de reis in. Dat zou toch wel aardig wezen, om ook eens te zien: dagen achtereen niets dan golven. Maar zou ze misschien niet bang zijn? Want het was natuurlijk heel anders, dan wanneer ze hier naar de wolken keek. Die waren wel hoog en zoo groot, dat ze zich zelf maar klein vond, heel erg klein, zoo laag onder ze weg. En dan werd ze ook wel eens bang: alles zou er met haar kunnen gebeuren, en, ze was zoo klein, ze zou niets kunnen terugdoen! Maar als ze dan om zich keek, was het weer over geweest; daar waren de huizen en de landen en de goeie boomen. En op zee zag je niets dan water, en lucht. . .

O, Roel hield toch wel erg veel van haar, dat kon ze uit elken brief zoo heerlijk merken, vooral uit dien eersten: hij was zoo alleen geweest; misschien had hij wel even om haar gehuild, zooals zij zoo dikwijls om hem.

Nog een jaar misschien, of nog korter, dan zou hij terugkomen, om haar te trouwen. Of zij zou naar hem gaan. Bij hem leven, altijd met hem samen zijn!